

Momodou, les dificultats per sobreviure.

Em dic Momodou Kolley i sóc gambià.

Vaig venir a Espanya l'any 1990. La meua professió era la de la fusteria aplicada a la construcció. Parlo anglès i francès.

Des de 1990 no he tingut sort per trobar feina excepte la de tallar bruc al bosc i vendre'l a les fàbriques.

Des del 90 he buscat feina a tot arreu, des de Figueres fins a Pineda. No he trobat res. Només promeses.

Altres fàbriques m'han demanat de portar documents i fotos, però quan els presento tot el que demanen no me'ls accepten.

En altres fàbriques, si quan t'ofereixen feina demanes contracte i seguretat social, et rebutgen automàticament, i una persona no pot treballar en aquestes condicions.

He fet un esforç per anar a l'escola de jardineria de Girona, i ara ja tinc el diploma. Em deien que em seria més fàcil trobar feina, però fins ara res de res.

Per la impossibilitat de trobar feina, necessito tallar bruc per poder tenir diners per a les meves despeses. Cada mes procuro fer un viatge de 600 feixos que me'ls paguen a 70 pessetes. Si en trec 10.000 per pagar la part que em toca del lloguer, 5.000 per l'aigua i 3.000 per la llum, a més de canviar el butà cada setmana, ja podeu comptar el que em queda per menjar. Trobar pisos més barats és

My name is Momodou Kolley. I am a Gambian residing in Santa Coloma de Farners Spain. I came here in Spain in 1990. My profession is carpentry and joinery. I speak English and French. Since 1990 I was unfortunately to get job except cutting bruc in the bush and sell them to factories. Since 90 I was looking everywhere for job from Figueras to Pineda I didn't get except promises. So because of impossibilities to get job, I depend on cutting bruc so as to get money to pay my house rent and clothing. Others factories did ask me papers and photos when I present them they just reject them. I did all my level best going to school of gardening in Girona so as if I get a diploma it would be easier for me to get a job.

Cal però, que projectes d'aquests tipus es realitzin amb l'estabilitat i el recolzament necessaris que en permetin la continuïtat.

Amb el treball realitzat fins ara, des d'aquesta i des de moltes altres instàncies i institucions, s'ha donat una àmplia resposta a la demanda d'informacions (1), informacions que donessin llum tant a aspectes culturals com antropològics, socials, demogràfics, o lingüístics dels col·lectius d'immigrants, procedents de l'altre costat del Mediterrani principalment, i de les minories culturals presents entre nosaltres.

Però tot i això, resta la sensació que l'amplitud de la qüestió va molt més enllà de tenir uns «coneixements sobre...» o de l'acumulació d'informació, i que calen també actuacions en altres sentits tant o més importants.

Tant si partim del projecte de les Escoles d'Estiu sobre Interculturalitat, com si ho fem a partir d'altres activitats de menys envergadura, la reflexió ens porta a posar damunt la taula l'etern i tan discutit tema de les actituds i, a valorar la seva incidència en el camp formatiu on, si bé ja en espais monoculturals ha ocupat un lloc important en els plantejaments i consideracions de mestres i pedagogs, en situacions multiculturals pren, si és possible, encara més relleu.

Com afavorir unes actituds positives davant del fet multicultural? Com fer-ho perquè aquestes no siguin exclusives d'aquelles persones

que hi estan directament implicades? Quins tipus de projectes i accions ens poden aproximar més a aquesta altra cara de la moneda?

La vivència personal, la participació directa en activitats que promoguin i facilitin la relació interpersonal entre membres de diverses cultures i col·lectius i que evitin el creixement de pors infundades i recels, aproximacions vers la diversitat des de la confiança, són punts que des de l'exclusivitat informativa és difícil d'entrar-hi.

És també en aquest sentit més lligat a la conformació de plantejaments personals, al sentiment i la sensibilitat, que veiem amb interès potenciar projectes de formació que permetin als professionals establir lligams directes amb els propis països d'origen dels immigrants amb els quals estem treballant, que permetin a aquests professionals d'aquí veure i sentir en la pròpia pell la vida quotidiana i la situació d'aquests països que, a través de dades i de teoria queden tan llunyans, i que ens fan llunyanes també les persones que n'han emigrat.

Silvia Aznar
Pedagoga social

(1) El nombre de cursos, curssets, jornades, seminaris, conferències, xerrades i simposis sobre temes d'immigració i interculturalitat és elevadíssim, com també ho és el nombre de raons que podríem trobar per aquesta efervescència.

col·lectius d'immigrants és la formació professional. Des d'aquests tallers es treballa, a part de la formació tècnica, el procés d'autonomia i realització psico-social personal.

El monitor que coordina aquests tallers és de Senegal i, juntament amb altres companys marroquins, senegalesos, gambians i paquistanís, participa en un curs de formació de monitors i líders associatius que s'està portant a terme a la Samba Kubally. L'objectiu d'aquest curs és donar una formació tècnica bàsica a unes persones que en conèixer millor el seu col·lectiu podran intervenir en la seva formació d'una manera més eficaç i adequada.

Però, la formació intercultural passa per la intervenció educativa en les dues comunitats que protagonitzen l'impacte intercultural. En aquesta línia s'ha treballat la participació i la dinamització socio-cultural a partir de les festes interculturals, per exemple el Festival Intercultural ofert durant l'Escola d'Estiu sobre Interculturalitat a Girona, setembre de 1993, o bé la Setmana Intercultural Ramadà 93, oferta a Sant Feliu de Guíxols, o les Jornades Banyoles Intercultural 1993.

Les persones que hem participat en aquests espais, on es facilita el diàleg intercultural, estem convençudes de la riquesa que ens pot aportar el fet de conviure amb diferents cultures, sempre que s'evitin o se superin les situacions de desigualtat.

Anna López
Pedagoga i coordinadora
de l'Escola Samba Kubally

L'educació i la formació dels fills dels immigrants

Jo era rebel. Només enramava amb els pares. La meua llengua era el berber, i no comprenia que algú fes servir un altre dialecte per comunicar-se. Com tots els nens considerava que la meua llengua materna era universal... no era ni malcriada ni difícil. M'assaltaven tot de coses noves i volia comprendre. Em feia l'efecte que m'havia tornat de la nit al dia sorda-muda.

TAHAR BEN JELLOUN,
Amb la mirada baixa.

Quin és el tipus i el nivell «d'integració» que cal facilitar als fills dels treballadors immigrants a través de les nostres intervencions educatives, és un tema de capital importància sobre el qual cal prendre

molt difícil. Tot i que n'hi ha molts de tancats, la gent no ens els vol llogar.

Aquests són els problemes que tinc.

El racisme és una cosa molt dolenta, ja que totes les persones són iguals. Som totes de Déu. La UNESCO en quatre conferències (1950-52-64-67) va reunir a savis de tots els països del món, que van arribar a les mateixes conclusions cada vegada: el concepte de raça no es pot aplicar a l'espècie humana, ja que en l'home, parlar de raça és parlar d'un tema social i no d'una qüestió de la naturalesa.

Momodou

